

VII. rész az Ég Temploma másodszer

ANNABELLE ÉS A BETYÁR

Éjszaka a déli égen fölrepült egy óriási üvegvarjú! sárga harangokkal kivilágított óriásmadár, szeme födele nyitva! Mocerognak jégvermekben a fagytüskék; jaj, milyen jó lenne hintón utazni. Szénbányák piros szeme hunyoroghat a hó alatt.

Valahol a nyár gyapjai fákra kötözve, mint a konty, feltaszított felhők pislogón keringenek négyszögletes kockaégen.

A fej odvában, vagy az üreges embertörzsben, ha szalad az ember, zörög a száraz, fűrészes levél sárga fénye. És íme engedetlen, bűnös madarak madár-bitón függenek, szárnyuk lelóg.

Bukott hasonlatok, óra hullott jelzők birkóznak a világbíró ölyvvel, mindhiába. Én, amikor szigony leszek, megsebzem az arcba zárt nevetéseket, hogy kiömöljenek vagy haljanak meg. Többszemélyes koporsók bezúzott tavak alján.

Déli égre ki-mi röpítette?
óriási üvegvarjú röppent,
belül sárga láng világította,
s míg a földön ág se, kő se roppant,
csak a szívem lágy, piros patája,
az dobogott, csak a szívem dobbant,
halkan ütve, mégsem, mégsem rendben:
akkor alvó fagytüskék bozontja
jégvermekben ébrenlétre moccant –
ezer fagyű, ezer jégveremben.

Ki-mi röpítette déli égre?

És kinek világít és mi végre ?

Szakállas, nagy emberek csukaszívet esznek, nyitott kéményekben nyírt füst gömbölyödik.

Törött torkokban se csattognak a szó-ollók, a szavak háromélű ollói, és kövér ládába teszik az embert. Vizek patája az égen. Az ÚR vizei! Világos kövek szakadtak föl a földről, a kakukk mozgásával tartanak ég fele.

Ann a kertben énekel	szerelmem mért nem
	voltam jó neked
havak tűnődő arcán pókok	osonnak farkas-angyalok
kóválygó hóban surran látom	száz angyal ott itt én
	gyalog
	a télikertben andalog
szerelmem anna annabelle	hulló havak bent kint
felkavart porhó visszahull	dalok

FÖLAKASZTOTTÁK A FEGYVERES EMBERT
MAGASRA, HOGY MINT A HARANG NYELVE
ÜSSÖN-VERJEN! ÜSSÖN-VERJEN! JAJ!

ANNABELLE ÉS A BETYÁR

Itt a tél és én meg fogok fagyni.

Mi több már látom is magamat mint zúzmarás
embercsörgőt amelyet a lehetetlen
ütései hajtogatnak a dombokon
vállamban hiúz
harapásának szirma piros pettyes bársonyos
hiúzé reális állat aki most
a fehérerdő szélén álldogál
a jeges sárga avarban és
hallgatózik magába néz

ó ó ruhám is zúzmarás
és vállamon hiúzmarás
hiúz áll hullott lombokon
így csörgök majd
a dombokon
néha magasra fürgeteg
emel majd ottan csörgetek
mint alacsony szárnyon repülő
gyorsnyelvű fakerepelő

Lehull rólam az oltalom.

Így tűnök el
fiatalon
liba vágat
át a tavon
s túl a kökénybokrokon
a túlsó parton sok rokon
integet s arcát kezébe rejti

hatvan

És ezalatt fönt a földön
a földön gyöngypohos gerezden
őszméh hasonlat-bajsza rezzen
kislányokra szemfedőt
terítenek szenvedők
és szaggató fogat keresne
sok gőgpiros ajakcseresznye

számra hósugarak sója dermed
szerelmem gyakran emlegess szerelmem

tekintete hunyorgón elalszik:
sok szemét a kökényfa lehunyja.

Alszik a szélben a kabát.

**ÚGY TÖRT ÖSSZE A KÖLTŐ, MINT FALHOZ VÁGOTT
BŐRZÁKBAN A FINOM ÜVEGHOLMI. ISMÉT AZ
ÉG TEMPLOMA; MOST MÁSKÉPPEN**

Olyan bennem
a volt szerelem mint kongó
láthatár alatt sikongó
megfehéredett nagy madár

ég boltján léptek döngenek
havas szavak ödöngenek
az ég alatt
a szavak egymást kergetik
megfogják megtekergetik
egymást

Úgy lappang itt a dolgokban az ünnep – mint
mennyei lázas halnak
átlátszó kopoltyúja lüktet burkából kibújni
készül puha csillámlás is
lappang az ünnep amint
a fagyoni készülő vízben is
úszkál a keménység
megfoghatatlan s majd beborítja
a dolgokat úgy a karácsony mint mandarint a
jószagú érés.

Nagy ünnep van
és meg akarnám nézni
mit hoztak neked „úri rokonaid”
mit hoztak neked számba venném régi játék te
számba vennéd

hatvankettő

csókot hányat kaptál és ajkad számba venném hogy száz
csókot kapjál és jó volna kérni most parancsot
tőled kérést hogy „szeretném hozz narancsot” –

„De olyan narancsot: pirosbelút –”

(mert olyan a narancs vértelen
mint barlangmély denevértelen :
nem érdekes –)

„Az ám narancsot vérbelút
édeset aprót vérbelit.

Mert az én lelkem csak ettől derül
föl igazán s ilyentől szenderül
kis álmra bennem a nyafogás is.”

Hosszú fehér szikrás csillagszóróját
a fagy lóbálja lengeti
s kezéd már nem melengeti
az én kezem.

És kérni téged úgy
hogy tésztát süss nekem kérni úgy
süss nekem tésztát édesre poronyóra

(mert kell nekem csók tészta toronyóra
minden kell minden) tésztát olyant: poronyót
s ne csak édes legyen hanem pirinyót
– de nem nagyon – keserű is mint a mandula
egyetlenem te lelkem o mea blandula
cara animula cara amricula
szeretjük mi egymást úgy szeretjük –
s leszünk mi jó
három halál keresztjének
árnyékával is homlokunkon bizony bizony !

A bizonykodás diónyi meleg teste
meleg kis teste lassan kihül kihül tollát is felborzolja

s kék szemét egyszer
egyszer csak üvegesre nyitja.

De tudtam én
tudtam én hogy így lesz tudtam én már
amikor hároméves voltam
és nem hazudhat ekkorát
aki mint én gyerekkorát
szereti annyira.

Ma nagyon szép nő vagy. De emlékezeted – mely olyan, mint a homok: szétpergő, és csak itt-ott őriz egy-egy színes kavicsot –, emlékezeted bizonyos, hogy őrzí (kék kavicsot) a képet: ott állotok, két kisgyermek, te és a húgod a Délután utcában (kis utca a belvárosban, kertek s a házak falán bordó futórózsa-gömbök tűnődése és valami aranygyapjas-macska-nyújtózása-álmosság az üres utcán), álltok a fehér, ajtótlan, dörmögő épület előtt: a Cukorpor Művek ő, és ablakán néha kihajol valaki, megtölti kinyújtott tenyereteket, mert szívesen adnak édességet (és ti szépek voltatok már akkor, milyen szépek!) a szép kisgyermeknek a kép ott állotok kinyújtott tenyérrel

Léptek az eget zengetik
valakik így üzengetik:
nem nyugszanak!
itt az Ég Templomában a kongó láthatár alatt
a ragyogás
mindig oly súlyos és a pompa
oly nagyerejű s nemcsak a fény de tompa
a lég üregeiből ki-kibúvó
hieriglif madarak röpte
is

hatvannégy

Jaj nehogy valamilyen örömről bárki szeretetéről
lemaradjál
tenyered mindig töltöttem volna meg púpos halom
örömmel míg
láttam én már ujjaid
közül mindig is az öröm elszivárog kiszökik örökkön
És valamely távoli
dudora alatt a tér-lepelnek
a Malom-madarak térdepelnek
és kelepel
tu-bii tu-bii to be tu-bii
sötét malom!
és hosszú csőr!
és hosszú láb!
és klappogás
sötét malom!
és vérehulló fecskefű.

Az égbolton még zengenek
a léptek s még lézengenek
hóporral beszórt szavak és dallamok
az ég alatt még de nem sokáig.
Magas tág csarnokokból
a tüskétlen futórózsákra rontanak
haragos denevérek.

A hallgatás.
Az imént is még piros
de pillanat alatt
fehérré vált futórózsasor.
Ilyen vagyok.

Nehéz felhők
mindenre csendet hintenek
– de szórt neszek felköhintenek
a csend mögött.

Szemed is téged is –
kongó messzeség óvja
szemedet s az idő jóhártyájú burka magába zárta
a képet:

Tudod –
tízezer fejét és szárnyát tekergeti körülöttem a sötét
nagy meleg nyelvével arcom megnyalogatja.
Erős fény dobog bennem a termeken által
végig és belső egemen
kettős hold a szemed. És nézd az augusztusi éjjelt
szél keze alatt rozsmaring
meg-meghajol fodrozva ring
virágmező.

Mostan Ninglaringbe mielőtt elutaznám
elutaznám a jó Malom-madarakhoz
s írom ez utolsót: olvasom a kínai bölcsőt
elválni is úgy kell szelíden írja
ahogy többen is tanították elválni jámbor szeretettel

OLYAN

BENNEM A VOLT SZERELEM MINT KONGÓ
LÁTHATÁR ALATT SIKONGÓ
MEGFEHÉREDETT NAGY MADÁR

bólint a lélek : jámborul
nagy út sötétje rám borul
vár is a hajó engem görcstelen fából finomművű
bárka
mint a sárkány lobogó rőt vitorlái szőtték
knidoszi takácsok *békével utazom én el*
utazom én és fogok látszani is olykor köteleit
hogy rázza a sós szélben vijjogó
köteleit néha látszom majd mint villogó
fölvillogó utazó vörös sárkány az űr sötét vizein